

מ"ת 34157/10/17 - מדינת ישראל נגד י.ו.

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 34157-10-17 מדינת ישראל נ' ו' (עציר)
תיק חיצוני: 460893/17

בפני מבקשים נגד משיבים
כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מדינת ישראל
י.ו. (עציר)

החלטה

בפני **בקשה לעיון חוזר** מיום 14/12/17 לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 (**להלן: "חוק המעצרים"**), לפיה, בית המשפט מתבקש להורות על ביטול תנאי מעצר הבית המלא באופן שיתאפשר למבקש לצאת לצורך עבודה.

רקע:

1. בתאריך 22/10/17 שוחרר המבקש בהחלטת בית המשפט בתנאים מגבילים עד תום ההליכים נגדו לרבות מעצר בית מלא בפיקוח אימו, אחותו, בנו וחבר .

2. בתאריך 19/10/17 הוגש כנגד המבקש כתב אישום ובקשה למעצרו עד תום ההליכים.

3. בכתב האישום נטען כי המתלונן - ד.ק., בן זוגה לשעבר של ל.ק.. להם 4 ילדים משותפים וביניהם הסדרי ראייה. ל' מתגוררת בא.א. המבקש, תושב א.א. בקשר עם ל'. בתאריך 17.10.17 סמוך לשעה 21:30, הגיע המתלונן ברכב עד לבית ל', הביא שתי ילדות עמו כדי לקחת להם ציוד מהבית. בנסיבות אלו, לאחר שירדו הבנות והוא ממתין להן, הגיע ממול רכב והמתלונן ירד מרכבו כדי לראות מי ברכב, ואם מדובר במבקש, כדי למנוע מפגש בין הבנות לבין המבקש. בהמשך לכך, כשהמתלונן עומד ליד רכבו עם גבו לרכב המבקש, ירד המבקש מהרכב לאחר שחשד כי המתלונן מצלמו, התקרב למתלונן ותקף אותו באגרופים לאיזור פניו וגופו והמתלונן נפל על הקרקע. באותן נסיבות, המשיך המבקש לתקוף את המתלונן במכות נמרצות ובעיטות בגופו ולא הצליח לקום. כתוצאה מהתקיפות נגרמו למתלונן חבלה חמורה וחבלה של ממש המתבטאות בשבר בעצם אף עם תזוזה קלה מימין, המטומה

ונפוחות של רקמות סביב אף ועין ימין, חתך עמוק בוירמלין שפה עליונה ורירית השפה. דם זב מגופו ונזקק לטיפול רפואי.

לפיכך הואשם המבקש בביצוע עבירות חבלה חמורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

4. טיעוני הצדדים :

טיעוני ב"כ המבקש :

- א. המבקש לא הפר תנאי השחרור בערובה.
- ב. למבקש עסק עצמאי בהיותו טכנאי מזגנים , תחזוקת מבנים ומאפייה המחייבים ביקורים תמידיים במקום העבודה ושני העסקים משותקים מאז מעצרו ושחרורו למעצר בית מלא. כתוצאה מכך חב המבקש חובות כבדים ויגיע בקרוב למעמד של פושט רגל.
- ג. המבקש אדם נורמטיבי , סובל מהטרדות ממושכות מצד המתלונן שעוקב אחריו אפילו לבית המשפט.
- ד. גרושת המבקש נשואה לשוטר וייתכן שזו הסיבה שנפתחו כנגד המבקש תיקים לפני 20 שנים.
- ה. אחיו של המבקש חולה סרטן ויש צורך שהמבקש יתמוך בו.
- ו. המבקש התנצל במסגרת עימות שנערך על ידי המשטרה עם המתלונן.
- ז. אין חשש כי היענות לבקשה תביא להשפעה לרעה על עדים.
- ח. מאמצי ב"כ המבקש להגיע להסדר מוסכם עם המאשימה לא צלחו.
- ט. חלף די זמן מעת שחרור המבקש ועד הגשת הבקשה.

ב"כ המבקש הוסיף במהלך הדיון שהתקיים בבקשה כי קיבל מסמכים רפואיים בעניינו של המתלונן ומעיון בהם התברר שאין ספק שהמתלונן מתכוון להגיש תביעת נזיקין נגד המתלונן, נכון שבמקרה הנוכחי בתחילת ההליך בנסיבות המקרה היו אמוציות וישנן אמוציות אבל עם חלוף הזמן אחרי כמעט חודשיים וחצי נראה שרמת האמוציות ירדה וככל שהמבקש לא ישוחרר כדי שיוכל לעסוק בעבודתו בעסק שיש לו הוא יקרוס כלכלית. לאירוע לא קדם תכנון מוקדם אלא זהו אירוע מקומי ואין חשש כאן לא לשלום הציבור ולא לשיבוש הליכים. האחות וש.ס. שחתם ערבות ילוו המבקש למקום עבודתו.

המבקש הוסיף כי מזה מספר חודשים לא מבצע שום עבודה, הוא בבית. העסקים שלו באזור xxxxx ועובד מהצהריים עד הלילה, מסביבות שעה 10:00 בבוקר עד הלילה, זה לפי קריאות שירות לפעמים זה עד 24.00 בלילה.

המשיבה מתנגדת לבקשה לעיון חוזר וליציאת המבקש לעבודה, מדובר בכתב אישום חמור המייחס למבקש עבירה של חבלה חמורה אשר הוגש אך בתאריך 19.10.17. לא עבר זמן ניכר מאז שחרורו של המבקש ולא השתנו הנסיבות. נסיבותיו של המבקש היו ידועות עוד בטרם שחרורו למעצר בית. זאת ועוד, על אף שאמו הערבה הצהירה שהיא מלווה את הבן לטיפולים, המשיבה אפשרה, לפנים משורת הדין, למבקש לצאת עם האח לטיפול בליווי ערב.

דין והכרעה

להלן הדיון בבקשה העיקרית שהוגשה מטעם המבקש ליציאה לעבודה, הגם שחלק מהשיקולים בבסיס ההחלטה יפים אף לשתי הבקשות הנוספות :

בבקשה לעיון חוזר, כגון הבקשה בה עסקינן, בית המשפט מוסמך לעיין מחדש בהחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו לשונו:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

האם "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" ?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לתת את הדעת בבקשה לעיון חוזר המסתמכת על "חלוף הזמן" עמד בית המשפט המחוזי בנצרת בבש **2347/06** פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפי כב' השופט (כתוארו אז) אברהם אברהם :

"מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשקבע את החלופה השלישית, זו שעניינה חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאנו למעלה מפי כב' השופטת פרוקצ'יה. יעודו העיקרי של העיון החוזר הוא 'לבחון מחדש, האם בנקודת זמן מאוחרת להחלטת מעצר נגרע תנאי זה או אחר, שקיומו נדרש לצורך המשך המעצר'. על כן, אם 'עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבחון סוגיות הנוגעות לעילת מעצר, ראיות לכאורה, וחלופת מעצר'."

בהחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במסגרת בש **002201/06** עמיר מולנר נגד מדינת ישראל נקבע מפי כב' השופט נסים ממון בבקשה לשינוי תנאי מעצר הבית המלא:

"לדעתי, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חודשים ספורים של מעצר בית הם דבר שבשגרה, והגם שצריך לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שזהו זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06

שהוא נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטי הישראלי [27.6.06] וגם בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על (3)2005, 1750, עמ' 1752 שם נקבע כי -

"... לא נשתנו אף הנסיבות מאז, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה אינו מצדיק את שינויה בשל יסוד חלוף הזמן גרידא, וההנחה המובנית בחלופת מעצר בית שהוחלה בהסכמת העורר היא כי הוא ישהה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתמשך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו, אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיון חוזר של העורר אינה עומדת בתנאי הסף האמורים, דינה להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשתו של המבקש להקלה בתנאי מעצר בית מלא וזאת בחלוף ארבעה חודשים ובשעה שהליכי ההוכחות צפויים היו להימשך עוד חודשים ארוכים וזאת בשונה מהמקרה שבפני בו שוחרר המבקש אך לפני חודשיים ימים וחצי בלבד!

לציון כי ערר על החלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6358/06 עמיר מולנר נגד מדינת ישראל ובית המשפט מציון במפורש גישתו בעניין חלוף הזמן המהווה עילה להקלה בתנאי השחרור בערובה:

אף אני, כסגן הנשיא המלומד, סבור כי לא חלף עדיין זמן ניכר - כמשמעו בחוק - מתן ההחלטה המצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעצר הבית לשעות הערב והלילה בלבד. לא הרי שהות של מספר חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח כהרי מעצר בביתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהגבלות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' שלימאן, פ"ד כח' (1) 246, 249, השופט ברנזון). להבחנה בין מעצר בית למעצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נט' (2) 865, 870-869".

לאור עיקרון המידתיות מציון בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחלוף 9 חודשים משחרורו של העורר ולאחר דיוני ההוכחות הקבועים במועד זה.

בהחלטתו בב"ש 3712/08 סעד רתיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כב' השופט ר. שפירא על פרק הזמן המהווה "חלוף זמן" המצדיק שינוי תנאי שחרור בערובה:

"אוסף עוד, לעניין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגיר ובהעדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן המצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לעניין זה סבור אני כי יש ללמוד על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובעות מנגנון של עיון חוזר בהחלטת מעצר לאחר חלוף תשעה חודשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנחה כאמת מידה לפרק הזמן הראוי לבחינתה של חלופת מעצר, זאת בהעדר שינוי נסיבות אחר. "

סיכומו של דבר, מהפסיקה המובאת לעיל עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנועה של המבקש השווה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באיון מסוכנותו של המבקש ממוקמת באזור תשעת החודשים בהם שווה המבקש בתנאי מעצר בית מלא ולא לפני כן.

אכן, ניתן לחשוב על מקרים בהם גם בחלוף תקופה קצרה יותר יהיה משום חלוף זמן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן הקצר יש בו כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתה של עילת המסוכנות.

במקרה שבפני מיוחסת למבקש ביצוען של עבירות חבלה חמורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

בהחלטתי מיום 22/10/17 קבעתי כי :

"ו. במסגרת החלטה זו לא מצאתי מקום, בוודאי לא בשלב זה לאפשר בידי המשיב יציאה לעבודה וזאת נוכח האמוציות אשר ליוו את ביצועה של העבירה והמשך הקשר שמנהל המשיב עם בת זוגו לשעבר של המתלונן לרבות נסיבות ביצוע העבירות לכאורה."

מעיון בטיעוני הצדדים ולאחר שמיעתם לא רק שלא מצאתי כי מסוכנות המבקש פחתה עם הזמן אלא שבזמן הקצר שחלף מאז שחרורו ממעצר טוען המבקש עצמו כי המתלונן ממשיך לעקוב אחריו, לדבריו צפוי המתלונן להגיש כנגדו תביעה אזרחית ובצירוף התקיפה הברוטלית למדי שביצע המבקש לכאורה כלפי המתלונן ואשר גרמה לחבלות לא קלות למתלונן נראה כי הרוחות לא נרגעו.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי אין בחלוף כחודש ושלושה שבועות בלבד מאז שחרורו של המשיב ועד הגשת הבקשה (חודשיים וחצי משחרורו ועד מתן החלטה זו) כדי להצדיק שינוי משמעותי בתנאי השחרור בערובה. הגם ששקלתי השלכות המשך מעצר הבית המלא על פרנסת המבקש לא מצאתי כי פרק הזמן הקצר שחלף מעת שחרורו של המבקש יש בו כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתה של עילת המסוכנות הנשקפת ממנו.

הטעם בו נקב ב"כ המבקש להקלה בגין הצורך בסיוע לאח החולה אינו חדש, במעמד הדיון הקודם עת שוחרר המבקש הכריזה אמו של המבקש כי תטפל באחיו אך לתיק הוגשו בקשות רבות מטעם המבקש ללוות את אחיו לטיפולים בבית החולים עקב מחלתו, בקשות להם נתנה המשיבה הסכמתה ונענו בחיוב על ידי בית המשפט כך שאין לטעם זה דבר עם בקשתו כיום ליציאה לעבודה.

בשולי הדברים אעיר כי גם בבקשה ליציאה לעבודה המשתרעת על פני מרבית שעות היום ואינה מוגדרת במקום ספציפי אחד יש משום פגם, הן ביכולת המשטרה לפקח אחר מילוי התנאים והן בריקון חלופת המעצר מתוכן אך אין בכך משום טעם עיקרי בדחיית הבקשה.

לאור כל האמור לעיל אני דוחה בקשת המבקש ליציאתו לעבודה.

המזכירות תעביר ההחלטה בדחיפות לצדדים.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ח, 05 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.